

at ihvorvel jeg anseer det for en berettiget og naturlig Forbring til Sproget i vore Love, at det skal søge at undgaae saadanne fremmede Ord, der have gode betegnende Udtryk paa Dansk, troer jeg dog, at det er en Bestræbelse, som vi helst skulle udtale i al Almindelighed, idet vi søge at paavirke dem, der udarbejde Love, altsaa deels Ministrene og deels de Rigsdagsmænd, der benytte det private Initiativ. Det er derimod ikke heldigt, naar man her i Thinget ved en hvilkensomhelst Leilighed, der møder, søger at foretage saadanne Sprogforbedringer gennem Endringsforslag, især naar de fremtræde i et saa overordentlig stort Omfang som ved denne Leilighed. Den væsentligste Grund, jeg har til at optræde derimod, er den, at man derved blander ind i Striden om de væsentlige Spørgsmaal i selve den Lov, der foreligger, ganske andre Betragtninger med Hensyn til det reent Formelle, og at der derved fremkommer noget Hugget, Afbrudt og Usikkert i Forhandlingen, der ikke kan Andet end skade begge Dele. Kunde vi behandle Sproget for sig og Lovens Indhold for sig, fik det endda at gaae; men som det her behandles, troer jeg, at vi skade isledetfor at gavne. Smidlertid maa jeg, idet jeg udtaler dette, erklære, at jeg for mit Vedkommende vilde ansee det og har anseet det for en rigtig og god Bestræbelse, naar man havde indskrænket sig til at finde danske Benævnelser for de nye Ting, som staves ved denne Lov. Jeg troer ikke, at det her er Stedet at finde danske Ord for „Budget“ og „Anciennetet“, kjøndt Ordene „Overflag“ og „Tjenstaldet“ kunne være meget rigtige; jeg troer ikke, at der er Grund til at søge „Kontor“ ombyttet med „Skriverstue“ eller „angaaende“ med „om“ o. s. v. Derimod ere vi jo isærd med ved denne Lov at skabe en ny Række af Poster og Stillinger, som ville komme til at spille en stor Rolle i det Mindste her i Hovedstadens daglige Liv, og jeg finder det pusseligt og rigtigt at finde danske Benævnelser paa disse Poster. Nu er det ganske vist, at naar man seer saadanne nye eller rigtig gamle danske Ord, saa vil man meget ofte finde, at der ligger noget Tvungent og Unaturligt deri, og man vil fristes til at lee derad, istedetfor at see, om der ikke ligger

noget virkelig Godt i dem. I den Henseende troer jeg imidlertid, at vi have gjort en Erfaring, som kunde tilskynde til at gaae noget videre paa Sprogforbedringens Bane, end det lader til, at Fleertallet af de ærede Medlemmer have Lyft til. Jeg sigter herved til Grundloven; der er vistnok Ingen her i Salen, som ikke mindes, hvorledes man fandt det overordentlig tvungent, da Grundloven talte om „Folkething“, „Landsting“ og „Rigsdagsmænd“, og hvorledes man fandt det endnu mere tvungent, da Grundloven, efterat have gennemgaaet Behandlingen i den grundlovgivende Rigsforsamling, traadte frem med lutter danske Ord der, hvor man hidtil kun havde kjendt de fremmede Ord. Tidligere kjendte vi kun Betegnelser som: „Standerdeputeret“, „Præsident“, „Amendement“ og „Komitee“, og saa fik vi paa een Gang „Rigsdag“, „Folkething“, „Landsting“, „Rigsdagsmand“, „Formand“ — rigtignok ogsaa „Viceformand“ — „Udvalg“, „Fleertal“, „Mindretal“ og en heel Række af saadanne Ord, som nu i den Grad ere gaaede over i den almindelige Bevidsthed, at man bliver ilde seet, naar man engang imellem er saa uheldig at falde i den gamle Bane og kommer til at bruge de tidligere Benævnelser — en Skæbne, som ogsaa er vederfaret mig et Par Gange. Dersom man derfor skulde finde, at der i nogle af de foreslaede Benævnelser for de nye Poster ved Kjøbenhavns Politi skulde findes noget Tvungent, saa vil jeg dog bede de ærede Herrer ikke strax at tillægge det for stor Vægt, men betænke, at nogle saa Maanedes Fortrolighed med Ord, som ere gamle i Sproget og have deres berettigede Plads der, vil gjøre, at de meget snart blive bekjendte for Folket og blive modtagne som en gammel kjær Ven, man i en Række af Aar ikke har seet. Spørgsmaalet er altsaa kun om den Smag og Taft, hvormed Ordene ere valgte; derom kan jeg ikke have nogen særlig begrundet Mening, da jeg ikke som flere af de ærede Forslagsstillere har havt Leilighed til i en Række af Aar at beskæftige mig med Sprogets Udvikling og Historie. Men der er dog eet Punkt i Forslaget, som jeg skal tiltræde og raade Thinget at slutte sig til. Der er blevet gjort opmærksom paa — og navnlig er det stærkt blevet